

Kristov rodokmeň

/Matúš, 1:1-16/. Nebudem hovoriť o rodokmeňoch všeobecne. Jednak o tom tu bolo hovorené nedávno, teda z iného uhľa sa chcem pozrieť na to ja. Určite to, ale nebude vyčerpajúce zo všetkých možností. Čo všetko rodokmeň znamená a aký je dôležitý, hoci čítať taký zoznam je únavné, alebo možno nudné. Určite nudné, aspoň pre mladých, alebo toho, kto ide čítať slovo Božie. Živé Božie slovo a chce, aby k nemu hovorilo živo. Ja som presvedčený o tom, že rodokmene majú význam a že sú veľmi dôležité až nezastupiteľné, a že keby v Biblii neboli podstatne by sa zmenil charakter a význam. Aj keď to je pre nás iba zoznam mien, čo nie je až také zaujímavé. Keďže to nie sú naše rodiny, nikto blízky, nikto známy. Niektó mi rozprával ako šiel stopom, tuším po Španielsku, a len čo ho zobral rozprával mu o Španielsku a ten stopár mu znudene povedal, ale ja nie som Španiel, ale ja som – a teraz mu začal vysvetľovať z akej oblasti a z akej časti je, aké to má názvy a aké sú ich rody, aké je to dôležité. Ten človek ho prerušil a povedal: „aaa, že je zo Slovenska, a máv rukou, aaa, to je Sovietsky zväz, alebo východný blok“. A viac sa o to nezaujímal. Ako nás zajme rodokmeň, ako je pre nás dôležitý, aký je nám blízky, to je ako keby sme boli v koži toho Španiela. Je to, to čo nás zaujíma málo, zaujíma nás to vlastné, ako vlastná rodina, je to do takej miery, ako západný, či východný blok?

Tento rodokmeň, ktorý je v Matúšovom evanjeliu je zvláštny tým, že na jednej strane je Boží – Ježiš, ktorý je Kristus. Kristus sa hlási k ľudskému rodokmeňu, k nejakým menám, ktoré sú tu na zemi. Navyše, tu si musíme uvedomiť, že On je Pánom Bohom. Boh, ktorý prišiel sem na zem a prihlásil sa k nejakým menám, k nejakým ľuďom. Tým povedal, toto sú moji, z týchto pochádzam, odtiaľ som. To je niečo zvláštne, obzvlášť to, že je v Matúšovom evanjeliu adoptovaný, pretože ak sa pozeráme na 16. verš, kde je napísaná, že Jakub splodil Jozefa, muža Márie, z ktorej sa narodil Ježiš zvaný Kristus. Čiže Ježiš sa narodil z Márie, ale z Jozefa. Jozef nebol vlastným otcom. Dnes by sme mohli ísť do zložitých úvah o tom, či je Mária skutočnou matkou, hlavne teraz keď vieme o rôznych možnostiach oplodnenia a donosenia dieťaťa. Ako to tam bolo naozaj, to nevieme, ale o Jozefovi bezpečne vieme, že nebol genetickým otcom. Bol adoptívny otec. Takže v tomto zmysle vidíme, že Pán Boh si vyberal a sám určoval, tu budem adoptovaný, toto bude moje. V Lukášovom evanjeliu máme rodokmeň a ten iný. Len toľko spomeniem, že ten je po línii Márie a preto je iný. Lukáš na to pozerá z iného pohľadu, z takého ľudského, vyzerá dôstojnejšie keď hovorí o tom, že Ježiš je Jozefov. Ježiš však nie je Jozefov, iba je tu sledovaná iná rodová línia. Máme však pre sebou tento, ktorý je z Božieho pohľadu veľmi dôležitý, pretože adopcia je pre nás životne dôležitá. Pretože Pán Boh si adoptuje rôznych ľudí pre seba, len raz si vybral – na začiatku Abraháma, ako začiatok nového národa. V liste Rimanom tiež čítame, že si On vybral aj pohanské národy, čo sme aj my všetci, teda sme adoptovaní do Krista. A, že táto adopcia, tento systém pokračuje, v tom nám Pán Boh ponúka možnosť privlastnenia, za svojich. Týmto sa i nám stavajú tie mená vlastné. Ak my sme v Kristovi, tak tieto mená sú menami našich predkov.

Kto tam bol? Chcem sa stručne dotknúť aspoň nejakých mien, aby sme videli, koho si to vlastne pán Boh vybral. Mohli by sme povedať, že si vybral to najlepšie? Alebo to čo On chcel? Z celého sveta, zo všetkých národov, ktoré si mohol vybrať, on si vybral práve túto líniu. On chcel toto. On zakladal na zaslúbeniach až potiaľ, že Ježiš bude nakoniec Davidov syn. I keď On nemusel byť viazaný menami, nemusel si vybrať Jozefa, mohol si vybrať niekoho úplne iného zo všetkých týchto rodov. Vybral si však toto. Všetky mena, hlavne mena po poslednom zajatí, sú mena neznáme, nemáme i nich žiadne zápisy. O ich hrdinských činoch, alebo o ich charaktere, ale o niektorých z nich máme určité správy, na tých chcem trochu poukázať.

Prvý je tam Abrahám. Teraz o ňom hovoríme, že je mužom viery. A, vážime si Abraháma, ale skú-

ste sa vžiť do tej Božej pozície, že si má vybrať niekoho v tom čase, niekoho kto by bol ten správny Boží a ten najlepší pre jeho úmysel. Vyberáte toho najlepšieho a neviete čo bude ďalej, iba vidíte Abraháma a máte pred sebou aj iných jeho rovesníkov, ktorí tam sú. Tak v prvom rade si Pán Boh nevybral veľkého človeka zo svetského hľadiska, nevybral si nejakého faraóna, ani ničím nie zvláštneho, vybral si pastiera a z jeho blízkej rodiny je tam ešte Lót. Abrahám je až na konci nazvaný, ako muž viery, ale sú tam dvaja – Abrahám a Lót. Abrahám je ten, ktorí verí, ale Lót je tam tiež prizvaný pre vzácne svedectvá. Je o ňom povedané – spravodlivý Lót. Koľko by sme dali za to, keby v našich zhromaždeniach, alebo medzi veriaciimi bolo viac spravodlivosti. Možno, že by sme to mohli nazvať aj viac svätosti, posvätenia a Božieho charakteru. Je to v tom, že Lót zachoval svoj život čistý a spravodlivý. Abrahám, môžeme povedať, že tá nálepka muž viery je ako keby prikrýtim mnohých jeho previnení, ktoré mal, ktoré prežil. Viete, že on bol tým, ktorý podvádzal a klamal, či pred faraónom, alebo miestnymi kráľmi. On ktorý bol pozvaný do Kanaanskej zeme, ale keď je tam hlad, tak rýchlo uteká do Egypta. On, ktorý pomáhal Pánu Bohu a ako to vlastne bolo jeho vierou, prichádzal k Izmaelovi, ktorí sa stáva pre neho a celú Božiu líniu až do teraz tak veľkou prekážkou? Pretože moslimovia a araby sú nepriateľmi Izraelského národa, tak aj kresťanov, ako božieho ľudu. Takže to tu vidíme – to je Abrahám.

Potom tu máme rodinu Izáka a Jakoba. Samotný Jakob, už v mene má slovo podvodník, alebo pätár, čo je tiež iný význam podvodníka a on naozaj klamal. Nielen Jakob, ale celá tá rodina bola tak nejaká pomýlená. Každý si sledoval svoje záujmy, aj Jakob, aj Ezau, ale aj Izak a Rebeka. Všetci štyria hľadali naplniť svoje úmysly a nie som si istý, ako v tom všetkom boli. Znova keď sa na tým zamýšľam, tak, že by sme my mali kompetenciu rozhodnúť, že pôjde tá červená nitka kdesi inak ako si to vybral Pán Boh, ale to je iba môj pohľad. Či by sme neprešlivi a nevybrali si z úplne iného miesta, niečo úplne nové to neviem. Možno by sme povedali, no tá stavba nemá budúcnosť, tak ju zrušme a stavajme niečo poriadnejšie.

Ďalej tam máme Júdu, Jakobovho syna. Ten má tiež zaujímavú históriu. Už pri požehnávaníach, Jakob prechádza po svojich synoch a hovorí, Rubennanič, Simeon nanič, Levi, vy ste na tom tak, ani zem nemáte sľúbenú, ani ti vám nedám. Potom je tam konečne Júda až štvrtý v rade zo svojich synov môže povedať, tak tebe zasľúbim, ty budeš niesť berlu, ty budeš mať – v tebe sa bude volať nejaký kráľovský rod, a Júda s takýmto požehnaním spravuje svoju rodinu tak, že synovi svojej zákonitej manželky zaobstará nevestu, ale príbeh je taký, že prvý dvaja zomierajú. Neveste sľubuje tretieho syna keď vyrastie, ale niečo iné hovorí a myslí si niečo iné a aj tak koná. Klame svoju nevestu. Porušuje sľub voči nej, ale ona tiež koná podvodným spôsobom. Nevieme ako na také konanie prišla, využíva slabosť, Júda zhreší a ona dopredu vypočítavo si ho zaväzuje. To sú príbehy z ktorých nám až rozum zastáva, keď to čítame a divíme sa ako to celé tak mohlo byť. Keď jeho nevesta čaká dieťa, tak ani nevie, že to je jeho dieťa a posielajú ju preč, na popravu. Tak to sú príbehy, že sa divíme, že vo svete niečo také mohlo byť. Už vôbec nie u jedného syna Jakobovho, ktorý má byť jeden z patriarchov. Nehovoriac o dvoch synoch, ktorí zomierajú pre vlastný hriech, jeden z nich sa stáva synonymom, ako príslovečný syn hriechu. Taká je skutočnosť.

Potom je tam meno Rachab, ktorá bola smilnica. Bola reprezentantkou národa, ktorý mal byť pre svoj hriech zničený. Nebola v ničom lepšia oproti tým všetkým, ktorí tam boli naokolo a predsa bola pripojená k Božiemu ľudu a to nie hocikde, ale práve do tej kráľovskej, Kristovej línie.

Ďalší je Boaz a Rút. Rút je znova z pohanov. Prišla z cudziny, Moabka. Viete aký to je národ? Odiaľ prišiel? Ako vznikol? Znova môžeme povedať vyslovene z hriechu Lábanovej dcéry. Ako je blízky Božej línii! Od začiatku od jeho vzniku je poznať, že je poznačený hriechom. A znova Pán Boh sa spája

s touto líniou! Rúť tu vidíme, ako niekoho vzácneho, ako nejaký drahokam, ktorý tam je, ale je naozaj cudzinkou v tomto hriešnom národe.

Prichádza na rad Dávid. Konečne niekto. Lenže v tom rodokmene je vypichnutý hriech. Dávid bol slávny Boží muž, bojovník, prečo teda nie sú tu spomenuté jeho hrdinské činy? Ale, vyslovene je napísané Dávid splodil Šalamúna, z tej ktorá bola Uriášovou ženou. Je to naozaj podarené, lebo Uriáš skutočne žil. Bola to právoplatná Uriášová manželka. Keď sa to deje, z čoho je teda pospletaný rod Pána Ježiša? Šalamún bol ten kvôli, ktorému začal upadať Izrael, výsledkom čoho bolo vystaňovanie do babylonského zajatia. Tu je celá epocha. Veď Babylon je dôležitým predelom týchto rodokmeňov. To vyplýva aj z textu. Nuž Šalamún v tejto línii spustil drobenie, rozdelenie a zničenie národa. Z posledných kráľov, ktorý je tam spomenutý je Manes. Keď som porovnal kráľov, jeho otca Ezechiáša a syna Manesa, tak syn bol jedným z najhorších kráľov, ktorý slúžil báalom, ktorý ako keby vymenil službu v chráme za službu démonom. Ktorý všetko sväté znesvätil.

Napokon sú tu drobný ľudia. Narodil sa ten a onen, potom jeho bratia a ďalšie rody, ktoré boli v zajatí. Takže môžeme urobiť sumár. Je to ako keby cesta stokou, stálou špinou, niečím nepríjemným, od čoho by sme najradšej chceli dať prsty preč. Prečo je to práve takto v tejto línii? Načo je tu hneď na začiatku Kristov rodokmeň, ako nejaká listina hanby? Toto je však ľudský pohľad na celú listinu. Môžeme sa však na to pozeráť aj úplne inak, tak že to chytíme za správnym spôsobom, tak sa to stane pre nás povzbudením, posilnením, potešením, pretože to môžeme vidieť nie ako listinu hanby, ale ako cestu milosti, ktorú Pán Boh budoval. Nielen pre Krista, ale pre nás. Z Abrama podvodníka sa stal Abrahám, z Jáкова pátara sa stal Izrael. Júda tiež nekončí svoj život tvrdo, ale priznáva svoju vinu a hovorí: „Ja som ešte väčší hriešnik“, vyznáva to pred Bohom. Rachab, ktorá je smilnica, tak hovorí tento náš život je

všetko ničím, ale ja chcem patriť vášmu Bohu. Jej vyznanie jedno z najväčších vyznaní, čo vidíme v Božom slove. Možno krajšie a silnejšie je u učeníka Tomáša : „môj Pán, môj Boh“, to tiež nasleduje po veľkej never. Keď pozeráme na Rúť, tá tiež začína so začleňovaním sa, alebo Božia milosť začína vtedy, keď hovorí : „Tvoj ľud, môj ľud“ a zrazu prestáva byť moábkou, ale niekým iným, prijíma iný rod, napája sa na iný zdroj. Na inú líniu. Dávidov syn, Šalamún, o je jeho známe meno, ale jeho menej známe je Jedidiah, Miláčik Boží a to, že si ho Pán vyberá znova ako klenot. Ako pečat' milosti a odpustenia.

Pán Ježiš prišiel na zem nie preto, aby sa prezentoval ako niekto vynikajúci, aby ukazoval svoju odlišnosť od všetkých ostatných. Práve naopak. On prišiel, aby zachránil a bol s tými, ktorí sú slabí, ktorí spackali svoj život, ktorí sa necítia nijakým spôsobom schopný, alebo hodný. Tak môžeme Pána Ježiša vidieť, ako takého, ktorí prikrýva všetky rody, všetky udalosti, ktoré sme spomenuli a všetku tu špinu čo tu vidíme. Zrazu je prepojený Jeho krvou, každý jeden rod, to potrebovali a to potrebujeme aj my a je to životne veľmi nutné. Ak v nás nebude kolovať Jeho krv, tak náš život prestáva byť životom, alebo sa ani nestane životom. Aj my sme rovnako prijímaní, adoptovaní. Rovnako prijímaní, ako tí, ktorí mohli byť odpísaní a to bez zásluh. Ale, sme prepojení do Božej rodiny, aby sme mohli byť pripojení, do toho zoznamu, ktorý má Pán Boh prichystaný. Do rodokmeňa Pána Ježiša. Nie pre našu svätosť, pre naše schopnosti, ale pre tú premenu, ktorú môžeme vidieť. Tú, ktorú bola daná Abramovi, aby sa stal Abrahám, z Jáкова sa stal Izrael, atď. Tak stojme za tým, hlásme sa, že je to i náš rodokmeň, že Kristus je pre nás dôležitý, lebo takého potrebujeme pre každodenný život. Aby sme mohli ísť ďalej a získať nové mená, aby sme mohli žiť večne. Tým nech sú naše srdcia presvetlené a očistené, tým aby boli Božím svetlom. Za to môžeme ďakovať, chváliť a modliť. Za to prosiť, aby boli ešte ďalší z Božej milosti pripojení do tohto rodu. Do rodu adoptovanej Božej nezaslúženej milosti. Amen.